

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1902.

Leto III.

Moj tihi gozd.

Kam, moj tihi gozd,
kam si zatopljen?
V misel težko li,
v sladki morda sen?

Nad teboj meglé
težke krožijo . . .
Misli tvoje so . . .
Kaj li tožijo?

Krona tvoja kje?
Bil si kakor car!
Tvojo je prelest
ljuti strl vihar!

Divni šum dreves,
tvoj pojoči glas —
kam prešel je, kam?
Ah, jesenski čas . . .

Zrl ponosno si
ti poletni čas
pod seboj ravan,
v solncu žitni klas!

V mislih si šumel
radostnih, moj les,
carico-ravan
si pozdravljal vmes . . .

Himne svete pel
tvoj je ptičji zbor,
k tebi carica
zrla v sanjah gor.

Zrla v sanjah je
k tebi ta ravan . . .
Kdaj je že minil
lepi letni dan!

Pa nabrusila
srp ženjica je,
pela žalostno
prepelica je . . .

S klasjem pa odšla
spet ženjica je,
legla na ravan,
ah, meglica je . . .

Prešel letni dan . . .
Ah, jesen, jesen
zla je dihnila —
grom in blisk ognjen . . .

Grom in blisk ognjen —
car zdaj gozd je strtl!
Carico-ravan
snežni krije prt.

Ah, pod prtom tem
carica zdaj spi,
v mislih žalostnih
car se gozd solzil!

Misli zle, junak —
gozd, te begajo,
težke le meglé
nate legajo . . .

Fran Žgur.